

IURISCON-
SULTORVM VI-
TAE,

De la lib.^a del Coll.^o m.^o de Guen.^a

VETERVM QUIDEM, PER BER-
nardinum Rutilium, unà cum eius-
dem Decuria.

RECENTIORVM VERO, AD
nostra usq; tempora, per Ioannem
Fichardum Francofur-
tensem.

A D H A E C

Indices duo locupletissimi omnium scriptorum in
Iure tam Pontificio quàm Ciuili à veteribus &
recentioribus Iureconsultis, ad hæc
nostra usq; tempora edito-
rum:

Per Io. Neuizanum, Lud. Gomeffium, &
Io. Fichardum collecti.

B A S I L E A E.

NICOLAUS GERBELIVS
PRAECLARO VIRO D.
Christophoro Vuelsing, facundo & eru-
dito iurifconsulto, amico suo
perueteri, S. D.

VVM NVPER EX ITA-
lia, eximia illa literarū cultrice, ad
nos rediſſes, doctiſſime Chriſto-
phore, & me pro ſingulari tua in
me pietate, cultu atq; obſeruan-
tia, aliquoties domi meae conue-
niſſes, coepi (ut meus mos eſt) de
rebus Italicis, de uiris illuſtribus qui nunc in Italia flo-
rent, deq; libris ueteribus a te plurima percontari. Ibi
tu repetita in me perpetua illa neceſſitudine tua & fi-
de, nihil eorum quae cognita tibi fuere, oculuiſti;
ab ouo uſq; ad poma, omnia diligentiſſime cōmemo-
rando. Inter quas iocundiſſimas confabulationes no-
ſtras, tandem e manica libellum Rutilij deprome-
bas, in quo ille ueterum Iurifconſultorum uitas ele-
ganter & ſumma cura conſcripſerat. Placuit impen-
dio ſcripti genus, placuit argumentum. Coepi orare
atq; obteſtari te, uel in meam gratiam libellū euolga-
ri patereris. Morē geſſiſti quam amantiſſimē, & rem
omnem curae meae commiſiſti. Itaq; laetus ego noſtris
hominib; hoc eſt GERMANIS, munus hoc tuum
ampliſſimum cōmune feci. Spero autem, atq; etiam
confido, me rem ſtudioſis omnibus gratiſſimam feciſ-
ſe, quod uix aliud ſciam ſcribendi argumentū, quod
uel iucundius ſit, uel magis proſit. Quid enim per im-

IVRIS CON-
SVLTORVM VITAE PER
BERNARDINVM RVTILIVM.

PAPIRIVS MAIOR.

PAPIRIVS, siue ut tum loquebantur, Papi-
sius, inter Ro. Iuris peritos principem locū obti-
nuit. licet, si iuris ipsos conditores recenseas, Nu-
ma Pomp. cæteriq; Reges antea ciuitatē legibus
instruxerint. Eum Pōponius modo Sex. modo
Publ. Dionysius nunc Caiū, nūc Maniū, uel (ut
est in Græco Vaticano codice) Mamiū Papiriū appellāt. Aequè Pōt.
Max. ne, an Rex Sacrificulus fuerit, in incerto est. Nā Dionysius an-
tiquitatū autor diligentissimus, eundē Papiriū alibi Pont. alibi Regem
10 Sacrificulum nominat. Etenim cum, eiectione Regum mutato statu ci-
uitatis, rerum diuinarum cura haberetur, seu quia quædam publica sa-
cra per ipsos Reges factitata erant, nec ubi Regum desiderium esset: si-
ue ut nomen Regum, qui profuisse plurimum Reip. uidebantur, in per-
petuum seruaretur (nam utrunq; traditur) iussi Pontifices atq; Augu-
res ex senioribus aptissimum unum deligere, qui nullius rei præterquā
diuini cultus potestatem haberet, ab omni alio ciuili bellicoq; munere
liber, Regis Sacrificuli titulo, ita ut id sacerdotium Pontifici subijcere-
tur, ne additus nomini honos aliquid libertati (cuius tūc prima erat cu-
ra) officeret. I ergo Mamiū Papirium gente iam tum patricia, uirum
20 honesto ocio ac quieti deditū, primum Regem sacrificiorum creauere.
Is quocunq; prænomine, quocunq; sacerdotio præditus (certe Papiriæ
gentis

BERNARDINI RUTILII DECURIA.

ADDITVM IN CAELII EPISTOLAM,
quam pridē Egnatius emaculauerat. Cap. I.

N Marci illius Tullij Ciceronis, nunquam satis uel doctrina ac scientiæ genere, uel uitæ moribus laudati, Epistolarū uoluntate, quædam habentur æqualium quoq; eius ad ipsion literæ, tam simili perscriptæ stylo, ut merito parem in illis uiris dicendi puritatem atq; candorem nostri homines antiquitatis studiosi mirati sint. Has, ut cætera priscae illius ætatis literarum monumenta, quæ ad nos qualiacunque peruenerunt, corruptas, mendosas, ac laceras, castigare multi, atque ad pristinam illam integritatem redigere sunt adorti: quædam nonnulli scilicet attigere, sed (ut uere dicam) codex is magno adhuc in damno est. Nobis indecorum ac turpe uisum, quoniam Cicero- nem ipsum tam singulari memoria prosequeremur, ut uel unum eum uel cum paucis ex illa uetustate cum doctissimum, tum optimum uirum iudicaretur, si non, quam & tanti uiri dignitas, & meus erga priorum manuum memoriam amor posceret, at eam, quantulumcunque liceret, scriptis eius opem non afferre, inter tot præsertim operum eius amatores, castigatores, lectoresq; etiam. Amaturn ille quidem plurimum à me, dicamq; etiam (ut arbitror) citra iactantiæ culpam, nemo unquam ad eius uiri libros emendandos tantum animi ac cupiditatis attulit: ut quamplurimos esse fatear, qui in eo iuuando plus multo temporis laboris atque olei impenderint, plus etiam profuerint, quam ego non modò præstare, sed uel optare possum uel sperare. Tantum polliceor me pro uirili, nunquam singularis uiri dignitati defuturum. Est igitur libro, ni fallor, nono in Cælij Epistolis, cuiusdam initium, ut putatur, in hæc uerba:

” Quod Marcus Marcellus Consul N. F. de prouincijs consularibus.) Vir doctissimus, & multæ lectionis, Egnatius Venetus, quibusdam

MINO CLAVDIO PIO
RECTORI UNIVERSITATIS
VITARVM
RECENTIORVM IVRE-
CONSULTORVM PERIOCHAE,

PER IOANNEM FICHARDVM
FRANCOVRTENSEM.

Vnâ cum memorabilium
INDICE.

INDICES DVO LOCUPLE
TISSIMI OMNIUM SCRIPTORVM
IN IVRE, TAM PONTIFICIO QVAM
ciuili, à ueteribus & recentioribus
iurisconsultis, ad hæc no
stra usque tempora
editorum.

•••

